

Kiss Benedek

Jöjj, március

Mennyi verset fojtottam én meg,
mondván: hiábavaló!
S dehogy hajtok a hajnalnak térdet,
amikor hull, hull,
pőreségemre csak hullik a hó.

Tavaszt álmodtam én mindenkor,
hogy robbanjanak bimbók, rügyek!
S közben az egész mindenséget
zúzmara, fagy,
dér este meg.

Ki kell telelni – áhítóztam,
s csodálni minden
gyorsforralóként izzó szívet.

Jöjj Március, születésem évadja,
aztán meg május, június!

Terítsetek a kontinentális fagyra
mókusos lombokat, hogy virradatra
kuss legyen minden mínusznak – kuss!

Ha csak így lehet – s csak így lehet –,
várjunk és bűvöljünk
mindig új zöldeket,
virágtobzódásba ragadtatva
hegyeket, rónát és völgyeket.

KISS BENEDEK (1943) költő. Válogatott verseit *Isten csavargója* címmel 2013-ban jelentette meg a Hítel Könyvműhely.

A 10-es körben

Hová is kerültem, én Istenem,
hatalmas meződön
felállítva a hatalmas céllap,
rendesen, egytől tízig osztva
körkörösen az égisz teret,
arra célzol, arra lövöldözöl,
a cél mindig a tízes kör, melyben
ott tipródnak a legközelebbi
halálra szántak, s jaj-jaj,
én is köztük álldigálok már
búvón, rogyadozó térddel,
s ha kettést, hármast, ötöst találtál,
akkor is tudom, hogy nyilad
(ó, az a nyíl)
minket célzott, miránk meredt,
akik a 10-es körben toporognak,
kifehértél hajjal, ráncos
ábrázattal, bújnánk egymás mögé,
hogy ha betalálsz a körbe, ne minket
terítsen le a vessző, ami persze
kivédhetetlen, s életünkben,
mi tékozló volt,
az utolsó esély
megváltódásunkra.

Alkonyodó

Édes Jó Istenem: bealkonyultam.
Üszökvert szívemben semmi parázs.
Lajstromozom már: aki volt, ki volt,
és én ki voltam?
Szédülés, szédélgés ver, nem csillag-varázs.

Ma még tán áldozom: szentülő Nap,
varázsold nyelvemre az Alfödet!
Aztán hadd dőljek el
a Farkasrét oldalán.
S ne érjek már több nyilallást –
könyörületet, könnyet.

Ne érjem meg a Jövő szentségét,
mikor az emberi lét
ordasodván maga ellenére fordul.

Mikor mint szikár bot, mi rügyet nem hoz,
elvetél, mi csak él,
és sírhalmán a miriád csavar
meg nem csikordul.

